

u. 493 4-11-07

ciutat d'ideals

Andreu Loncà

'Tres dramolette'

Tinc l'esperit contagiats de la lectura de *Tres dramolette* del nostre amic Thomas Bernhard, que aquests dies Rosa Maria Sardà i un estol d'actrius representen al Teatre Romea de Barcelona, i que jo he llegit de matinada en l'edició d'Arola Editors, traduïda per Anna Soler. Perquè aquesta obra –servida en forma despullada de justificacions– mostra els pensaments més nerviosament esqueixats d'un director de teatre –el senyor Claus Peymann– que abandona Bochum (a Alemanya) i se'n va a dirigir el Burgtheater de Viena. Naturalment, n'acaba amargat. Amb la constatació lúcida i clara que no aconsegueix el que vol. Sobretot perquè el teatre que “es representa ara” no val.

Els *dramolette* diuen la impossibilitat de l'artista de representar la gran representació ideal, que fóra posar en escena tot “el Shakespeare en una sola nit”, diu Peymann. No *La tempestat* o el *Hamlet* com ara es fa, sinó tot seguit amb mil cinc-

cents actors –els millors– i centenars d'escenografies... Naturalment, les coces als dirigents d'Àustria són les habituals: són uns nazis i uns cretins. Però, sobretot, crec que hi ha en aquests *dramolette* una impossibilitat humana, potser molt aspra, molt sense concessions, de no poder arribar als cims i a l'obra que diu allò important. Naturalment, hi ha nostàlgia del poder immens de la paraula i del teatre per dur cap a les formes més tereses de l'entusiasme, cap a l'èxtasi del coneixement, cap a l'arravatament i les altures de la passió i el plaer.

Dramolette sembla la nostàlgia del gran art: que diu, que no complau. *Dramolette* és la constatació amargosa, acidulant, que això no és possible a Àustria, “la més gran comèdia del món, amb els millors decorats, una comèdia que no s'ha

de posar en escena, ja hi és”. Peymann i Beil (director i dramaturg) acaben l'obra ben alimentats: duen pantalons nous i mengen unes excel·lents escalopes però no aconsegueixen l'obra ideal, que fóra representar “tot Shakespeare sencer a la vegada –amb els sonets al centre”. I en canvi, ben mirat, hi ha una certa insinuació –en el camp de la imaginació, per contrast, per reflex– del que podria ser un teatre total: “Shakespeare sencer, sense falsificacions.” Una aspiració cap a l'obra total, sencera, sense concessions.

Rosa Maria Sardà i un estol d'actrius representen aquests dies 'Tres dramolette' de Thomas Bernhard